

Петко Р. Славейков

Нощ

Гор от млечно небо
нежната луна
тихо озарила
нощна тъмнина.

Виж, звездите греят
с ясна светлина –
долу по земята
редом тишина.

Птиците заспали,
всичкото мълчи,
незапирний чучур
излека ручи.

По цветя росата
бисерна лъщи,
ветрец по гората
тихичко шумти.

Върховце привеждат
крехките елхи,
месеца здрависват
нежните тревии.

Тиха нощ, прекрасна,
с хладна ведрина,
колко си приятна
с бледна светлина...

Ти повърхност земна
либаво сребриш,
сърца подгорчени
сладостно тешиш.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4209>]